

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci

žalobce: **P. V. T.**, narozen XX. X. XXXX, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, v České republice bytem S.,
zastoupen JUDr. Zdeňkem Veberem, advokátem, se sídlem Purkyňova 10, Plzeň,

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 9. 2019, č. j. MV-114187-4/SO-2019,
takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 17. 9. 2019, č. j. MV-114187-4/SO-2019 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. Napadeným rozhodnutím žalovaná podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“), změnila k odvolání žalobce výrok rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 24. 5. 2019, č. j. OAM-53574-21/ZM-2018 (dále

jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), kterým byla podle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1 a dále ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a) a v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), takto: *„Žádost pana P. V. T., narozeného xx. x. xxxx, státního příslušníka Vietnamské socialistické republiky, na území České republiky hlášeného na adrese S., se zamítá a platnost zaměstnanecké karty se podle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1 a dále ve spojení s § 37 odst. 2 písm. g) zákona č. 326/1999 Sb. neprodlužuje, neboť cizinec neplnil v době platnosti víza na území účel, pro který mu bylo vízum uděleno.“*

Žaloba

1. V úvodu žaloby učinil žalobce nesporným skutečnost vyplývající ze sdělení společnosti MHS - tlakové lití s.r.o. ze dne 24. 10. 2018, ve kterém je uvedeno, že se společností KOLASOL s.r.o. pracovala jako subdodavatel pro tuto společnost do 31. 3. 2018. Následně spolupracovala s touto společností společnost HYSOP Management s.r.o., a to na základě smlouvy o dílo ze dne 3. 4. 2017 a smlouvy o nájmu nebytových prostor ze dne 3. 4. 2017.
2. Dále žalobce namítl, že nesouhlasí se závěrem správního orgánu I. stupně, který tvrdí, že žalobce nepracoval v místě výkonu práce Stříbrská 305, Heřmanova Huť, neboť správní orgán I. stupně v tomto směru provedl nedostatečné dokazování, když neoslovil společnost KOLASOL s.r.o., která byla zaměstnavatelem žalobce a tedy to měla být ona, kdo mohl postavit najisto výkon činnosti žalobce. Dle názoru žalobce byl postup správního orgánu I. stupně, který vycházel pouze z kopie informace Oblastního inspektorátu práce pro Plzeňský a Karlovarský kraj nebo informací jednatele společnosti MHS - tlakové lití s.r.o. (který sám potvrdil, že neznal všechny zaměstnance společnosti KOLASOL s.r.o.), nedostatečný. Tím že následně žalovaná aprobovala rozhodnutí správního orgánu I. stupně, měla zatížit i své rozhodnutí vadami spočívajících v nezjištěném skutečném stavu věci, zanedbání individuálního přístupu, nerespektování institutu zákonné lhůty pro vydání souhlasu v žádosti a neakceptování základní listiny lidských práv, porušování a nerespektování § 2 až § 8 správního řádu a použití nesouvisejících, starých nepodložených dokumentů z jiných řízení.
3. Žalobce rovněž namítl, že způsob jakým správní orgán I. stupně zjišťoval, resp. nezjišťoval skutečný stav věci, byl tristní a v rozporu se správním řádem, jelikož žalobce mohl být např. vyslán na služební cestu za různých okolností nebo z různých důvodů. Spekulace správního orgánu I. stupně o nelegální práci byla mylná, když tato záležitost se dala řešit v rámci bodu VIII. původní pracovní smlouvy z roku 2016. Správní orgán I. stupně zcela nedostatečně provedl dokazování u společnosti KOLASOL s.r.o., když tato stále zaměstnávala žalobce, byť dočasně nevykonával práci dle pracovní smlouvy, a to z důvodu na straně zaměstnavatele, který v souladu s platnou právní úpravou vyplácel žalobci 60 % mzdy. Tuto skutečnost si mohl správní orgán I. stupně ověřit. Je zřejmé, že žalobce neporušil povinnosti vyplývající z udělené zaměstnanecké karty, když k porušení mohlo dojít maximálně pouze na straně zaměstnavatele společnosti KOLASOL s.r.o., a i to je však s ohledem na postup této společnosti vyloučeno. Je nepochybné, že pracovní poměr žalobce u společnosti KOLASOL s.r.o. trval do doby podání žádosti o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele, a rovněž tak v době podání

žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty. Žalobce tak plnil účel pobytu po celou dobu a důkazní břemeno v této věci unesl.

4. Žalovaná ve svém rozhodnutí odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ČR ze dne 27. 12. 2018, sp. zn. 7 As 82/2011-81, který však dle názoru žalobce na daný případ nedopadá, resp. je ze strany žalované chybně interpretován. Žalobce měl na území ČR udělený souhlas s pobytem v souvislosti se zaměstnaneckou kartou a nikoliv jako OSVČ. Žalobce byl zaměstnancem společnosti KOALSOL s.r.o. a pracoval na deklarovaném místě výkonu práce.
5. Žalobce současně namítl, že ze strany správního orgánu I. stupně a následně žalované došlo k chybnému a příliš formalistickému výkladu zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce nikdy nežádal o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele ze svévolného rozhodnutí. Jednalo se o situaci, kterou žalobce jako zaměstnanec nemohl ovlivnit, neboť nebylo vinnou žalobce, že se společnost KOLASOL s.r.o. dostala do problémů, které způsobily ukončení jeho činnosti, včetně spolupráce se společností MHS - tlakové lití s.r.o. V době podání žádosti byl žalobce stále zaměstnancem společnosti KOLASOL s.r.o., i když po určitou dobu nevykonával práci na adrese Stříbrská 305, Vlkyš, Heřmanova Huť. Aplikace rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 Azs 248/2017 tak nedopadá na daný případ, když tento dopadá na samotné vydání zaměstnanecké karty a nikoliv na změnu zaměstnavatele. Naopak změna zaměstnavatele je přímou podmínkou pro podání žádosti dle § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Společnost KOLASOL s.r.o. deklarovala, že pracovní poměr žalobce trvá do doby udělení souhlasu dle citovaného ustanovení zákona o pobytu cizinců a po celou dobu řádně hradila poměrnou část mzdy ve výši 60 %.
6. Dále žalobce namítl, že se žalovaná zcela nedostatečně vypořádala s námitkou týkající se dodržení zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí správním orgánem I. stupně. Dle názoru žalobce mělo ze strany správního orgánu I. stupně dojít k přerušení řízení a po doplnění dokazování k jeho následnému pokračování.
7. Žádná ze shora uvedených skutečností netvoří dle názoru žalobce závažnou překážku pobytu cizince na území ČR, když tento je naopak přínosem pro pracovní trh, neboť na jeho pracovní pozici nebyl zaměstnavatel schopen zajistit, ani prostřednictvím úřadu práce, zaměstnance z ČR nebo jiného členského státu EU.
8. Žalobce z výše uvedených důvodů požádal, aby soud rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení.

Vyjádření žalované

9. **Ve vyjádření** k žalobě odkázala žalovaná mimo odůvodnění svého rozhodnutí i na závěry učiněné v rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 11. 10. 2019, č. j. 57 A 68/2019-38, kde bylo rozhodováno o totožné skutkové věci, přičemž soud v daném případě žalobu jako nedůvodnou zamítl a ztotožnil se s rozhodnutím tehdy žalované.

10. **Ve vztahu k námitkám spočívajících v nedostatečném vypořádání odvolacích námitek,** chybného a příliš formalistického výkladu zákona žalovaná odkázala na dle jejího názoru přílehavou judikaturu Nejvyššího správního soudu, tedy na rozsudky ze dne 11. 4. 2019, č. j. 7 Azs 75/2019-31, a ze dne 13. 9. 2018, č. j. 2 Azs 180/2018-51.
11. K žalobcově námitce týkající se aplikace rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 248/2017, který dle názoru žalobce nedopadá na jeho případ, když tento se týká samotného vydání zaměstnanecké karty a nikoliv vydání souhlasu se změnou zaměstnavatele, žalovaná sdělila, že v tomto případě nikde ve svém rozhodnutí na výše uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu neodkazovala. Z tohoto hlediska je námitka žalobce irelevantní. Žalovaná je však toho názoru, že závěry z výše uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu jsou plně aplikovatelné na případ žalobce a lze je tak analogicky vztáhnout nejen na žádost o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele držitele zaměstnanecké karty, ale i na žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty, neboť se jedná o obdobnou skutkovou podstatu. V této souvislosti žalovaná odkázala na výše zmíněný rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 11. 10. 2019, č. j. 57 A 68/2019-38.
12. V závěru svého vyjádření žalovaná konstatovala, že v daném případě byly splněny veškeré podmínky pro změnu výroku rozhodnutí dané žádosti, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci, bylo dostatečné a řádně odůvodněno a je v souladu s platnými právními předpisy. Je rovněž toho názoru, že z její strany nedošlo k pochybení při aplikaci zákonných ustanovení a v daném případě neshledala porušení základních zásad správního řízení, **a proto navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.**

Posouzení věci krajským soudem

13. Soud rozhodl ve věci samé bez jednání, neboť oba účastníci řízení s tímto postupem výslovně souhlasili a soud neshledal důvody pro jeho nařízení (§ 51 s.ř.s.).
14. Krajský soud při přezkoumávání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, kterými bylo rozhodnutí správního orgánu řádně a včas napadeno (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).
15. Žaloba **nebyla** shledána důvodnou.
16. Při rozhodování věci vycházel soud ze správního spisu, z něhož vyplývá, že dne 20. 12. 2018 podal žalobce u správního orgánu I. stupně žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty dle § 44a odst. 9 zákona o pobytu cizinců. K žádosti doložil pracovní smlouvu uzavřenou dne 17. 12. 2018 mezi společností KDK Automotive Czech s.r.o. jako zaměstnavatelem a žalobcem jako zaměstnancem. Dále bylo doloženo číslo volného místa 15 155 330 732 evidované v Centrální evidenci volných pracovních míst obsaditelných držiteli zaměstnanecké karty k zaměstnavateli KDK Automotive Czech s.r.o. na pracovní pozici montážní dělníci výrobků z pryže a plastů a doklad o zajištění ubytování.
17. V průběhu řízení o předmětné žádosti správní orgán I. stupně dále doplnil spisový materiál o fotokopie podkladů z předešlých řízení o žádostech žalobce o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele držitele zaměstnanecké karty. Jednalo se o

výtisk z internetového portálu www.kurzy.cz, kde bylo zjištěno, že v místě výkonu práce žalobce na adrese Stříbrská 305, 330 24 Heřmanova Huť - Vlkýš, dle vydané zaměstnanecké karty, má sídlo a provozovnu společnost MHS - tlakové lití s.r.o. Dále byly pořízeny fotokopie výpisů z živnostenského rejstříku, ze kterých vyplývá, že na adrese Stříbrská 305, 330 24 Heřmanova Huť - Vlkýš má hlášenou provozovnu MHS - tlakové lití s.r.o., nikoliv společnost KOLASOL s.r.o. Správní orgán I. stupně dále vycházel z fotokopií vyjádření jednatele společnosti MHS - tlakové lití s.r.o. ze dne 17. 10. 2017, ve kterém uvedl, že se společností KOLASOL s.r.o. v minulosti spolupracovali, když podle smlouvy o dílo zhotovovala v subdodávkách výrobky pro jejich společnost a následného doplnění informací od jednatele společnosti MHS - tlakové lití s.r.o. ze dne 14. 11. 2017, ve které uvedl, že jejich společnost měla podepsanou rámcovou smlouvu se společností KOLASOL s.r.o. od 30. 4. 2014 do 31. 3. 2017. Spisový materiál předmětné žádosti správní orgán I. stupně rovněž doplnil o rozhodnutí ze dne 31. 1. 2018, č. j. OAM-25052-31/ZM-2017, ze dne 22. 11. 2018, č. j. MV-40023-4/SO-2018, ze dne 27. 3. 2018, č. j. OAM-820-28/ZM-2018 a ze dne 30. 11. 2018, č. j. MV-66827-4/SO-2018.

18. Dne 5. 3. 2019 správní orgán I. stupně vyzval žalobce ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu k uplatnění možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a k případnému vyjádření se k těmto podkladům před vydáním rozhodnutí. Žalobce svého práva využil a dne 10. 4. 2019 obdržel správní orgán I. stupně jeho vyjádření, ve kterém bylo uvedeno, že o žádosti mělo být rozhodnuto do 9. 2. 2019, nejpozději do 9. 3. 2019. V době, kdy mělo být už vydáno rozhodnutí, byla zpracovatelka schopna pouze vložit do spisového materiálu dokumenty, které pouze imitují její snahu o zjištění skutečného stavu věci dle správního řádu. Mezi nakopírovanými podklady pro vydání rozhodnutí chybí kopie odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně v předešlém řízení a především kopie podané žaloby proti rozhodnutí Komise rovněž v předešlém řízení. Dále bylo uvedeno, že poznatky, které byly zjištěny, jsou stále pouhými neprokázanými indiciemi, protože řízení, o které se v tomto řízení opírá a které vede jiný orgán státní správy, jednak stále není pravomocně ukončeno a pak používá za prokázané zase jiné doklady, které zde byly prezentovány, a které nemají s tímto řízením žádnou souvislost. Na závěr žalobce požádal, aby bylo v řízení rozhodnuto kladně a žádosti o prodloužení bylo vyhověno.
19. Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 24. 5. 2019, č. j. OAM-53574-21/ZM-2018 zamítl žádost žalobce a neprodloužil platnost zaměstnanecké karty podle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1 a dále ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a) v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce včasné odvolání, o němž bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno v aktuálně žalobou napadeném rozhodnutí.
20. S jednotlivými žalobními námitkami se soud vypořádal následujícím způsobem.
21. Soud se nejprve věnoval v pořadí druhému žalobnímu bodu, v němž žalobce namítl, že žalovaný se nedostatečně vypořádal s námitkami uplatněnými žalobcem proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jež se týkají údajně chybného postupu správního orgánu I. stupně spočívajícím v nedostatečném zjištění skutkového stavu věci, zanedbání individuálního přístupu, nerespektování institutu zákonné lhůty

pro vydání souhlasu v žádosti a neakceptování Listiny základních práv a svobod, porušování a nerespektování úpravy základních zásad činností správních orgánů zakotvené v § 2 - § 8 správního řádu a použití nesouvisejících dokumentů z jiných řízení.

22. Touto námitkou žalobce částečně míří na otázku přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost je závažnou vadou správního rozhodnutí, která, jak už vyplývá z jejího označení, brání tomu, aby takové rozhodnutí mohlo být po věcné stránce přezkoumáno soudem. Proto se soud nejprve zabýval touto námitkou, neboť byla-li by shledána důvodnou, jednalo by se o důvod zrušení napadeného rozhodnutí a vypořádání dalších žalobních bodů by postrádalo smysl. Tato vada se vyskytuje ve dvou obecných formách, jež vyplývají z § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a sice nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost a nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Námitka žalobce přitom směřuje na nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je způsobena především nedostatkem skutkových důvodů rozhodnutí, např. pokud se správní orgán nezabýval všemi relevantními okolnostmi věci (k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75), není-li zřejmé, z jakých skutkových závěrů žalovaný vycházel, z jakých podkladů učinil své skutkové závěry a jakými úvahami se řídil při jejich hodnocení (k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36).
23. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí žalované je však očividné, že se žalovaná všemi žalobcem v odvolání vznesenými námitkami zabývala, a to v rozsahu tří stran (7 - 9). Lze konstatovat, že všechny námitky, které žalobce uplatnil ve svém odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, byly naopak zcela přehledně, logicky koherentně, přezkoumatelně a věcně správně vypořádány. Soud tedy vadu nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů v napadeném rozhodnutí neshledal. Pokud jde o námitku tvrzeným neakceptováním Listiny základních práv a svobod, soud konstatuje, že zcela obecně formulovaná odvolací námitka ve vztahu k délce správního řízení, kterou žalobce trpí, byla dostatečně vypořádána na straně 7 napadeného rozhodnutí. Jiná argumentace Listinou základních práv a svobod pak není obsažena ani v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně a ostatně ani v žalobě se nenachází žádné konkrétní tvrzení vztahující se k porušení určitého práva garantovaného Listinou základních práv a svobod.
24. Pokud žalobce namítá, že správní orgány vycházely z listin opatřených v jiných řízeních, pak tato námitka není důvodná s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2018, č. j. 10 Azs 383/2017 - 36, podle něhož lze podle § 51 odst. 1 správního řádu k provedení důkazů užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku výslovně uvedl, že ve své judikatuře opakovaně zdůraznil, že použití důkazů z jiného řízení je přípustné, pokud jsou důkazy získány v souladu se zákonem, dostanou se do dispozice správního orgánu legální cestou, účastníku řízení jsou tyto důkazy zpřístupněny a má možnost se k nim vyjádřit a reagovat na ně (viz např. rozsudky ze dne 4. 12. 2014, čj. 1 Azs 195/2014-36, nebo ze dne 25. 1. 2018, čj. 4 Azs 248/2017-37).

25. V pořadí prvním žalobním bodě žalobce uvedl, že nesouhlasí se závěrem správních orgánů, že nepracoval v místě výkonu práce Stříbrská 305, Heřmanova Huť, správní orgány neprovedly dostatečné dokazování, když neoslovily společnost KOLASOL s.r.o., která byla zaměstnavatelem žalobce, a tedy to měla být ona, kdo mohl postavit najisto výkon činnosti žalobce; postup správních orgánů, které vycházely toliko z kopie informace Oblastního inspektorátu práce pro Plzeňský a Karlovarský kraj nebo informací jednatele společnosti MHS – tlakové lití, s. r. o., je nedostatečný.
26. Správní orgány dospěly k závěru, že žalobce měl na základě vydané zaměstnanecké karty s platností od 6. 2. 2017 pracovat do 31. 12. 2018 u zaměstnavatele KOLASOL s.r.o. na pozici brusiči nástrojů a kovů v místě výkonu práce Stříbrská 305, Heřmanova Huť-Vlkýš. Od 1. 4. 2017 však v povoleném místě výkonu práce pracovat nemohl, neboť od tohoto dne již společnost KOLASOL s.r.o. v daném místě nepůsobila, takže žalobce od tohoto dne neplnil účel vydané zaměstnanecké karty.
27. Především je třeba uvést, že zpochybňuje-li žalobce tento závěr správních orgánů, protiřečí svému jinému vyjádření uvedenému v závěru žaloby, v němž uvádí, že „*po určitou dobu nevykonával práci na adrese Stříbrská 305, Vlkýš, Heřmanova Huť.*“ Sám tedy jinými slovy doznává jako správný závěr, ke kterému správní orgány ve správním řízení dospěly, a o který opřely svá rozhodnutí, jimiž nebyla žalobci prodloužena platnost zaměstnanecké karty.
28. Soud navíc považuje povinnosti správních orgánů týkající se potřebné míry dokazování za splněné. Dle § 3 správního řádu: „*Nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.*“ Požadavek náležitého zjištění skutkového stavu ve správním řízení nelze vykládat tak, že by správní orgány byly povinny provést všechny myslitelné důkazy, aby zjistily celou skutkovou verzi reality, respektive aby dalšími důkazy již jen potvrzovaly závěry, které byly bezpečně zjištěny z jiných důkazních prostředků; správní orgány jsou naopak povinny postupovat tak, aby procesně efektivním způsobem zjistily skutkový stav, o kterém nejsou důvodné pochybnosti. K tomu srovnej např. rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 3. 2011, č. j. 17 A 77/2010-30. Ostatně správní orgány nejsou ani vázány důkazními návrhy účastníků, jak stanoví § 52 správního řádu; vždy jsou však povinny provést ty důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. S ohledem na to, že předmětné správní řízení o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty je řízením o žádosti, je nutno připomenout i jistou modifikaci zásady náležitého zjištění skutkového stavu věci, která spočívá ve zvýšeném důrazu na povinnost účastníků poskytovat správním orgánům součinnost. Nejvyšší správní soud k tomu ve svém rozsudku ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 Azs 367/2018-34, uvedl: „*Obecná povinnost správních orgánů opatřovat podklady pro rozhodnutí a postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu), je v řízení o žádosti doplňována povinností účastníků řízení poskytnout potřebnou součinnost (§ 50 odst. 2 správního řádu), případně označit důkazy na podporu svých tvrzení (§ 52 správního řádu).*“

29. V poměrech projednávaného případu je přitom nutno uzavřít, že závěr správních orgánů o tom, že žalobce od 1. 4. 2017 neplnil účel jemu vydané zaměstnanecké karty, neboť zaměstnavatel, pro něhož měl jemu povolenou pracovní činnost vykonávat, již na jemu povoleném místě výkonu práce nepůsobil, byl ve správním řízení provedeným dokazováním postaven na jisto, a to nikoli z kopie sdělení Oblastního inspektorátu práce pro Plzeňský kraj a Karlovarský kraj (ten se ve správním spise vůbec nenachází). Správní orgány neměly žádný důvod tento závěr potvrzovat provedením ještě dalších důkazů, např. žalobcem zmiňovaným oslovením společnosti KOLASOL s.r.o. Správní orgány vyšly především ze sdělení jednatele společnosti MHS-tlakové lití, s.r.o. ze dne 17. 10. 2017, resp. 14. 11. 2017, z nichž jednoznačně vyplývá, že spolupráce společností KOLASOL s.r.o. a MHS – tlakové lití, s.r.o. v místě Stříbrská 305, Heřmanova Huť, skončila 31. 3. 2017. Z toho důvodu také není rozhodující, že jednatel MHS – tlakové lití, s.r.o. osobně neznal všechny zaměstnance společnosti KOLASOL s.r.o. Jeho informace se týkala toliko doby spolupráce těchto dvou společností, nikoli osob jednotlivých zaměstnanců. Taková informace, společně s ostatními ve správním řízení zjištěnými skutečnostmi, přitom postačovala pro závěr, který z ní správní orgány logicky vyvodily.
30. Nadto lze konstatovat, že žalobce se prostřednictvím svého zástupce dne 27. 3. 2019 seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí a ve svém vyjádření k nim ze dne 7. 4. 2019 sám ani oslovení společnosti KOLASOL s.r.o. nenavrhoval, tím méně uvedl, co by takovým důkazem mělo být zjištěno.
31. Důvodná není ani námitka, podle níž správní orgány nezjistily řádně skutkový stav proto, že žalobce mohl být vyslán na služební cestu za různých okolností nebo z různých důvodů.
32. Jak už soud uvedl shora, řízení o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty je řízením o žádosti, ve kterém je (oproti řízení vedenému z moci úřední) kladen větší důraz na aktivitu samotných žadatelů, kteří jsou povinni poskytovat správním orgánům součinnost, předkládat svá tvrzení a na jejich podporu i důkazní návrhy. S odkazem na judikaturu zdejšího soudu pak bylo i konstatováno, že správní orgány nejsou povinny zjišťovat celou možnou skutkovou verzi reality, vyvracet všechny možné scénáře průběhu událostí, ale jsou povinny pouze náležitě zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
33. Je tedy nutno především uvést, že žalobce v průběhu správního řízení nikdy netvrdil, že by byl společností KOLASOL s.r.o. vyslán na pracovní cestu. Tato eventualita ani nevyplývala z obsahu správního spisu. Za takové situace bylo především na žalobci, aby správním orgánům tvrdil, že byl svým zaměstnavatelem vyslán na pracovní cestu a toto své tvrzení doložil. To se však nestalo ani v průběhu samotného řízení, zejména ani po té, co se žalobce prostřednictvím svého zástupce seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí. Žalobce si přitom musel být z předchozího rozhodování žalované a rovněž správního orgánu I. stupně o žádostech žalobce o udělení souhlasu ke změně zaměstnavatele držitele zaměstnanecké karty (příslušná rozhodnutí jsou obsažena ve správním spise) vědom, že správní orgány na základě zjištěných skutečností zaujaly právní názor, že od 1. 4. 2017 neplnil účel vydané zaměstnanecké karty. Přesto ani ve vlastním

zájmu správním orgánům nesdělil, že by se nacházel na pracovní cestě. Ostatně ani v samotné správní žalobě žalobce netvrdí, že by se na pracovní cestě nacházel, pouze konstatuje, že správní orgány tuto možnost nevykloučily, čímž zatížily správní řízení vadou nedostatečného zjištění skutkového stavu. Tento žalobcův závěr je však mylný.

34. V řízení o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty, stejně jako v jiných typech řízení o žádosti, totiž, jak už bylo řečeno, není úkolem správních orgánů, aby samy ze své úřední povinnosti zkoumaly všechny hypotetické možnosti skutkové reality. Takový postup by zcela v rozporu se zásadou efektivy správního řízení vedl k neúměrnému protahování délky řízení, nepřiměřeně by zatěžoval samotné účastníky a jiné osoby a ve svém důsledku by paralyzoval vedení celé řady řízení. Možnost, že by se žalobce nacházel na služební cestě, nevyplývala z obsahu spisu a ani sám žalobce ji netvrdil. Správní orgány neměly za takové situace důvod se touto eventualitou blíže zabývat.
35. Pokud pak žalobce uvádí, že správní orgány mohly dotazem Okresní správy sociálního zabezpečení zjistit, že společnost KOLASOL s.r.o. mu vyplácela 60 % mzdy, uvádí soud, že ani tato skutečnost by neměla na věcné posouzení jeho žádosti vliv. Žalobcová žádost o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty byla zamítnuta proto, že bylo zjištěno, že žalobce neplní účel zaměstnanecké karty, neboť pracovní místo, pro které mu byla vydána, již fakticky od 1. 4. 2017 neexistuje. Otázka, zda je tedy žalobci stále vypláceno 60 % mzdy, je proto v tomto směru nerozhodná, a správní orgány tedy neměly žádný důvod se ani jí jakkoli blíže zabývat.
36. Uvedené lze shrnout tak, že ani námitka nedostatečně zjištěným skutkovým stavem v podobě otázky možné pracovní cesty žalobce, resp. vyplácení 60 % mzdy ze strany společnosti KOLASOL s.r.o., není důvodná.
37. Žalobce se ve své žalobě dále věnoval výkladu pojmu jiná závažná překážka pobytu cizince na území, který je obsažen v § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Nejprve poukázal na výklad daného pojmu, který zaujal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011-69. Uzavírá, že ze strany správních orgánů byl zaujat příliš formalistický a chybný výklad zákona o pobytu cizinců, neboť o souhlas se změnou zaměstnavatele nežádal ze své vůle, protože nemohl ovlivnit, že se společnost KOLASOL s.r.o. ocitla v problémech, které vyústily k ukončení spolupráce se společností MHS – tlakové lití s.r.o. V době podání žádosti byl stále zaměstnancem společnosti KOLASOL s.r.o., když však po určitou dobu nevykonával práci na adrese Stříbrská 305, Vlkyš, Heřmanova Huť. Na projednávanou věc proto dle žalobce nedopadají ani závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 Azs 248/2017.
38. K tomuto žalobnímu bodu soud konstatuje, že se ztotožňuje se závěrem správních orgánů, že pojem jiné závažné překážky v pobytu cizince na území je skutečně neurčitým právním pojmem, jak ostatně konstatoval Nejvyšší správní soud ve shora odkazovaném rozsudku ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011-69. Tzv. neurčitý právní pojem zahrnuje jevy nebo skutečnosti obsahově nejasné, které nelze úspěšně zcela přesně právně definovat; jejich obsah a rozsah se může měnit např. v závislosti na místě a času či dalších skutkových okolnostech provázejících aplikaci normy. Při interpretaci neurčitého právního pojmu se správní orgán musí zabývat konkrétní

skutkovou podstatou, jakož i ostatními okolnostmi případu, přičemž sám musí alespoň rámcově obsah a význam užitého neurčitěho pojmu objasnit, a to z toho hlediska, zda posuzovanou věc lze do rámce vytvořeného rozsahem neurčitěho pojmu zařadit. (dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2007, sp. zn. 5 As 32/2007-83, č. 2362/2011 Sb. NSS).

39. O tom, že v konkrétním případě lze pod pojem jiné závažné překážky pobytu cizince na území subsumovat situaci, kdy cizinec neplnil účel dosavadního pobytového oprávnění, není přitom pochyb, tento závěr byl opakovaně potvrzen i judikaturou Nejvyššího správního soudu (srovnej např. rozsudky ze dne 27. 9. 2013, č. j. 4 As 114/2013-35, nebo ze dne 14. 1. 2016, č. j. 7 Azs 313/2015-35). Konečně, jde-li o odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2018, č. j. 4 Azs 248/2017-37, předesílá soud, že žalovaná vskutku odkaz na tento rozsudek v napadeném rozhodnutí nepoužila. Nad rámec tohoto konstatování soud uvádí, že se neztotožňuje se žalobcovým tvrzením, že jeho závěry na projednávaný případ nedopadají. Podle tohoto rozhodnutí totiž otázka, zda k neplnění účelu zaměstnanecké karty došlo z důvodů na straně zaměstnavatele nebo cizince, není při posuzování existence jiné závažné překážky pobytu cizince na území rozhodná, neboť na otázku plnění účelu pobytu je třeba pohlížet jako na kategorii objektivní. V případě projednávaném před Nejvyšším správním soudem v uvedené věci se navíc jednalo o podobný případ faktické neexistence pracovního místa, pro nějž měla být zaměstnanecká karta vydána.
40. Na základě uvedeného je i v poměrech projednávaného případu nutno uzavřít, že žalobce skutečně nemohl od 1. 4. 2017 plnit účel vydané zaměstnanecké karty, neboť pracovní místo, pro které mu byla vydána, již od tohoto dne fakticky neexistovalo. Ani v žalobcově případě pak není to, že se tak stalo nezávisle na jeho vůli, důvodem pro jiný závěr. Žalobce tedy od 1. 4. 2017 neplnil účel vydané zaměstnanecké karty a správní orgány nepochybily, když tuto skutečnost považovaly za jinou závažnou překážku pobytu žalobce na území ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Na tomto závěru pochopitelně nemůže nic změnit žalobcova námitka, že byl po celou dobu zaměstnancem společnosti KOLASOL s.r.o. Zaměstnanecká karta opravňuje dle § 42g odst. 1 zákona o pobytu cizinců k výkonu zaměstnání na určité konkrétní pracovní pozici, není tedy omezena pouze osobou zaměstnavatele.
41. Důvodná pak není ani poslední žalobní námitka, v níž žalobce uvedl, že se žalovaná nedostatečně vypořádala s jeho námitkou nedodržení zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí správním orgánem I. stupně. Soud zjistil, že žalovaná se touto námitkou vypořádala na straně 7 napadeného rozhodnutí, a to tak, že s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu konstatovala, že překročení lhůty k vydání rozhodnutí nemůže samo o sobě vést k závěru o nezákonnosti procesního postupu či rozhodnutí, které z něj vzešlo. S tímto způsobem vypořádání dané námitky se soud ztotožňuje, a proto na něj odkazuje (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130 podle kterého „(...) je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní

námítky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil.“).

Náklady řízení

42. Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému správnímu orgánu však žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 31. ledna 2020

JUDr. Václav Roučka v.r.
předseda senátu